

Κοιτώντας προς το κεντρικό πολιτικό σκηνικό και προς τα καθεστωτικά ΜΜΕ, ο περισσότερος κόσμος σχηματίζει την εντύπωση πως αυτές οι εκλογές είναι οι πιο ΞΕΝΕΡΩΤΕΣ και οι πιο ΓΕΛΟΙΕΣ που έχουν γίνει τα τελευταία 40 χρόνια.

Οι δύο «μονομάχοι» – αστεία καρικατούρα «μονομάχων» του δικομματισμού άλλων εποχών – πλέον δεν καυγαδίζουν ούτε καν για το «ποιός θα εφαρμόσει καλύτερα» το καταστροφικό μνημόνιο που μαζί ψήφισαν, αλλά για το ποιός είναι λιγότερο ψεύτης και λιγότερο κλέφτης απ τον άλλον, για το ποιος ευνοείται περισσότερο από τους τηλεσκηνοθετες των καναλιών, ποιος είναι ο πιο ψηλός, ο πιο νέος και ο πιο όμορφος. Στο πρόσφατο ντιμπέϊτ και στα τηλεοπτικά σποτάκια ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ αποτυπώνονται αυτές οι γελοίες αμερικανικές σε όλο τους το μεγαλείο.

Κατ αρχήν, υπάρχει το ερώτημα ΓΙΑΤΙ προκηρύχτηκαν αυτές οι εκλογές. Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα το ότι για πρώτη φορά τα τελευταία χρόνια η προκήρυξη των εκλογών έγινε με τις ευλογίες τόσο των ξένων κυρίαρχων όσο και των εγχώριων μεγάλων αφεντικών – των ίδιων που μέχρι πριν λίγους μήνες έσκουζαν αυτοί και τα παπαγαλάκια τους πως οι εκλογές είναι «κατάρρα», «αστάθεια για την χώρα», «δηλητήριο για την αγορά», «ταφόπλακα για τον τουρισμό», κλπ, κλπ. Αντίθετα τώρα όλοι αυτοί – Μέρκελ, Γιουνκέρ, εγχώριοι «παράγοντες», καθεστωτικοί δημοσιογράφοι – ΧΑΙΡΕΤΙΣΑΝ την προκήρυξη των εκλογών. Μια εξήγηση που σερβίρεται είναι η ανάγκη του συστήματος για «σταθερή κυβέρνηση» που θα εφαρμόσει απaréγκλιτα το καταστροφικό αντιλαϊκό μνημόνιο. Μα ούτως ή άλλως όπως τουλάχιστον εξ αρχής δείχνουν οι δημοσκοπήσεις, δεν θα υπάρξει αυτοδυναμία και θα γίνει είτε ο «μεγάλος συνασπισμός» ή – το πιθανότερο – κυβέρνηση συνεργασίας όποιου βγει πρώτος (ΣΥΡΙΖΑ ή ΝΔ) και πάρει το μόνους των 50 εδρών που προβλέπει ο καλπονοθευτικός νόμος μαζί με τις επαμφοτερίζουσες πρόθυμες πολιτικές τσόντες (Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ, ΑΝΕΛ, Λεβέντη). Άλλωστε είναι 100% σίγουρο πως ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ τέτοια κυβέρνηση δεν θα ξεφύγει ούτε ρούπι από την εφαρμογή των καταστροφικών μέτρων που προβλέπουν τα μνημόνια και η ευρωασφυξία. Μια τέτοια «νέα» κυβερνητική κοινοβουλευτική πλειοψηφία θα μπορούσε κάλλιστα να σχηματιστεί από την βουλή που είχαμε μέχρι τώρα. Ένα δεύτερο επιχείρημα που κυκλοφορεί για να δικαιολογήσει την διενέργεια αυτών των εκλογών είναι η ανάγκη απαλλαγής του ΣΥΡΙΖΑ από τα «βαρίδια του». Μα θα μπορούσε απλούστατα ο Τσίπρας να θέσει θέμα κοινοβουλευτικής πειθαρχίας και μετά να διαγράψει από την κοινοβουλευτική του ομάδα όσους θα επέμεναν και θα ψήφιζαν «όχι» στο τρίτο μνημόνιο. Επίσης, αν το πρόβλημα ήταν η «ενοχλητική» πρόεδρος της βουλής, θα μπορούσε να την καθαιρέσει – άλλωστε είχαν ήδη ετοιμαστεί οι σχετικές διαδικασίες πρότασης μομφής σε ανοιχτή συνεννόηση με το Ποτάμι και με το ΠΑΣΟΚ... Και το κυριότερο, αυτή η βουλή που τώρα διαλύθηκε εν όψει εκλογών είχε σύνθεση ΙΔΑΝΙΚΗ για το σύστημα, πραγματικό ΛΟΥΚΟΥΜΙ. Κατ αρχήν ήταν η βουλή που προκλητικά και πραξικοπηματικά έγραψε στα παλιά της τα παπούτσια τον λαό που στις 5 Ιουλίου απάντησε στο δημοψήφισμα με ένα βροντερό «όχι» του 62% στους εκβιασμούς και στην τρομοκρατία σύσσωμου του συστήματος. Ήταν η βουλή που πριν διαλυθεί διέθετε 8 πολιτικούς αρχηγούς. Από αυτούς οι 5 (Τσίπρας, Μεϊμαράκης, Καμένος, Θεοδωράκης, Γεννηματά) συμμετείχαν στο κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ανατροπής του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος – την ψήφιση του 3ου μνημονίου- με ανεπανάληπτη κοινοβουλευτική πλειοψηφία 4/5. Αβυσσαλέος μνημονιακός εξευτελισμός για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, πρωτοφανής συσπείρωση της αστικής βουλής ενάντια στην ΕΚΦΡΑΣΜΕΝΗ μόλις στις 5

Ιουλίου λαϊκή θέληση ..

Από τους υπόλοιπους τρεις που δεν ψήφισαν το μνημόνιο έχουμε και λέμε : Ο Μιχαολιάκος το τελευταίο διάστημα όπου σταθεί κι όπου βρεθεί σκούζει για το πόσο μεγάλη «εθνική» καταστροφή θα είναι μια ρήξη με την ευρωζώνη και με την ΕΕ. Λογικό – μια απόλυτα ελεγχόμενη συστημική εγκληματική νεοναζιστική συμμορία μπράβων χορεύει πάντα τον χορό των αφεντικών σαν την αρκούδα που την τραβάει ο αρκουδιάρης απ τον χαλκά που έχει στην μύτη.

Ο Κουτσομπάς από καιρό δηλώνει κι αυτός κατ επανάληψη πως μια ρήξη με τη ευρωζώνη θα είναι «καταστροφή για τον λαό». Κράτησε ΑΙΣΧΡΗ στάση στο δημοψήφισμα βοηθώντας το σύστημα στην αποδυνάμωση του «όχι» , αλλά και τον Τσίπρα προσωπικά που όπως ομολογήθηκε εκ των υστέρων προσδοκούσε σε ένα αναίμικο “όχι” π.χ. του 52-48 % ώστε να έχει την δικαιολογία “ο λαός είναι διχασμένος, τι να κάνουμε...” – μια στάση που ευτυχώς δεν ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία των ψηφοφόρων του ΚΚΕ. Τώρα, εκτός από το «όχι ρήξη με την ευρωζώνη» η ηγεσία του ΚΚΕ στέλνει στο απώτερο μέλλον τα αιτήματα για διαγραφή του χρέους και για έξοδο απ την ΕΕ θεωρώντας την «λαϊκή εξουσία» και την «κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής» ως ... ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ (!) για να τεθούν αυτά τα ζητήματα, όπως χαρακτηριστικά γράφεται στο προεκλογικό φυλλάδιο του ΚΚΕ.

Ο Λαφαζάνης αρνείται κι αυτός κατηγορηματικά την ρήξη με την ΕΕ και «μισοθέτει» μόνο θέμα νομίσματος, ενώ επιμένει σε ένα θολό «πατριωτικό οικουμενικό μέτωπο» που συμπεριλαμβάνει και τους εγχώριους καπιταλιστές οπαδούς των μνημονίων, που υποτίθεται πως θα στρατευτούν κι αυτοί στην «εθνική προσπάθεια ανασυγκρότησης» ενάντια στους «κακούς ξένους». Με άλλα λόγια ΚΟΥΡΑΦΕΞΑΛΑ που ήδη έχουν καταρρεύσει πανηγυρικά : όλοι θυμόμαστε π.χ. πως η Μέρκελ, ο Σόϊμπλε κι ο Γιουνκέρ τις μέρες της περίφημης «διαπραγμάτευσης» είχαν ενεργοποιήσει το τελεσίγραφο πως αν δεν τους καθόμασταν, θα μάζευαν την τελευταία Κυριακή το απόγευμα ΚΑΙ ΤΟΥΣ 28 ΤΗΣ ΕΕ για να μας πετάξουν έξω. Άρα οι ίδιοι έχουν από καιρό διαμηνύσει πως χωρίς μνημόνια εξαθλίωσης η χώρα θα ... «αποβληθεί» ΚΑΙ από την ευρωζώνη ΚΑΙ από την ΕΕ. Επίσης θυμόμαστε πως ΟΛΟΙ οι εγχώριοι μεγαλοεργοδότες είχαν ΛΥΣΣΑΞΕΙ ΣΑΝ ΣΚΥΛΙΑ να εκβιάζουν τον λαό να ψηφίσει «ναι» στο δημοψήφισμα, ενώ τώρα πάλι ΟΛΟΙ προπαγανδίζουν την αναγκαιότητα μιας «σταθερής» μνημονιακής κυβέρνησης για όλη την υπόλοιπη τριετία. Από την άλλη, η ηγεσία της ΛΑΕ δυστυχώς από τότε που υπάρχει έχει δείξει μια παραγοντίστικη πολιτική συμπεριφορά παλιού τύπου, αρχηγισμούς και υπεροψία, «μεταγραφές» ό,τι να ναι από Ρωμανιάδες – ΑΝΕΛ μέχρι Φωτόπουλους και Καλφαγιάννηδες, προσήλωση στους αστικούς τηλεοπτικούς κανόνες του προεκλογικού «σόου», σειρά στην λίστα των ψηφοδελτίων με αυστηρή τήρηση της ιεραρχίας σταυρών ΣΥΡΙΖΑ κλπ – ΤΑ ΙΔΙΑ ΑΚΡΙΒΩΣ που έλεγε και έκανε δηλαδή ο Τσίπρας μέχρι πέρσι, με την γνωστή κατάληξη.

Άρα, τέτοια βουλή σαν κι αυτή που τώρα διαλύθηκε το σύστημα δεν θα μπορούσε να την έχει ονειρευτεί ΟΥΤΕ ΣΤΑ ΠΙΟ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΑ. Άλλωστε, μέχρι πριν λίγους μήνες υπήρχε καθημερινά και δημόσια καταιγισμός πιέσεων και προπαγάνδας για νέα κυβερνητική σύνθεση και νέα κυβερνητική κοινοβουλευτική πλειοψηφία ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗ. Όλοι θυμόμαστε π.χ. τον Σουλτς, το ΜΕΓΚΑ, το ΣΚΑΪ να σκούζουν διαρκώς για την ανάγκη συγκυβέρνησης από ΣΥΡΙΖΑ, Ποτάμι και ΠΑΣΟΚ – κάτι που πιθανότατα θα γίνει έτσι κι αλλιώς μετά τις εκλογές. Επίσης όλοι θυμόμαστε την άρνηση – πρωτοφανή στα Ελληνικά κοινοβουλευτικά χρονικά από το ... 1843 ως σήμερα – από την αντιπολίτευση να θέσει θέμα «δεδηλωμένης» μετά τις διαρροές του ΣΥΡΙΖΑ στην ψηφοφορία για το μνημόνιο, τους λεονταρισμούς του Τσίπρα τον Αύγουστο που έλεγε την μία πως θα ζητήσει ψήφο εμπιστοσύνης και την άλλη πως θα τραβήξει τα θερινά τμήματα ως τον ... Νοέμβριο (!) προκειμένου να ψηφίζονται χωρίς αναταράξεις οι εφαρμοστικοί νόμοι του μνημονίου κλπ.

Τι άλλαξε λοιπόν και το σύστημα επέλεξε απότομα την προσφυγή στις κάλπες ?

Είναι πολύ σημαντικό να απαντηθεί αυτό το ερώτημα. Οι αστικές κοινοβουλευτικές εκλογές είναι ΠΑΝΤΑ

το προνομιακό πεδίο των καθεστωτικών δυνάμεων. Των καπιταλιστών, των ξένων κυρίαρχων και των πολιτικών τους εκφραστών, του προνομιούχου 1% του πληθυσμού. Άρα, οι «από κάτω», οι εκμεταλλευόμενοι, οι άνεργοι, οι εξαθλιωμένοι εργαζόμενοι, η νεολαία της μετανάστευσης, οι καταστρεφόμενοι μικρομεσαίοι αγρότες και ελεύθεροι επαγγελματίες, οι συνταξιούχοι της πείνας, δηλαδή το 99% του πληθυσμού, θα πρέπει να ΞΕΡΕΙ ποιο είναι το διακύβευμα για τους κυρίαρχους πριν αποφασίσει τι θα ψηφίσει.

Αυτό που έπαιξε το μεγαλύτερο βάρος στην λήψη αυτής της «από τα πάνω» απόφασης ήταν η επιτακτική ανάγκη για ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ διά της κοινοβουλευτικής κάλπης. Μια ταπείνωση απαραίτητη για το αμέσως επόμενο διάστημα που θα μας έρθει στο κεφάλι ο ΕΝΦΙΑ και τα υπόλοιπα υπέρογκα φορολογικά χαράτσια. Που θα αρχίσουν οι αυτόματοι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας χωρίς καθόλου διαδικασίες. Που θα ξεκληριστούν όλοι οι μικρομεσαίοι αγρότες μέσω της αβάσταχτης φορολόγησης και των ασφαλιστικών εισφορών. Που θα τεθεί αμέσως σε ισχύ το «αυστραλιανό» μοντέλο για τις συντάξεις όπως προβλέπεται στο 3ο μνημόνιο (υπολογισμός του μηνιαίου τεκμαρτού εισοδήματος που προκύπτει από το σύνολο της περιουσιακής κατάστασης ανεξαρτήτως προέλευσης και αφαίρεσής του από την καταβαλλόμενη σύνταξη – δεν πα να έχεις δώσει τα μαλλιοκέφαλά σου σε ασφαλιστικές εισφορές επί πολλές δεκαετίες...). Που θα ολοκληρωθεί η πλήρης κατεδάφιση της δημόσιας παιδείας και της δημόσιας εκπαίδευσης. Που θα εκχωρηθεί άνευ όρων το σύνολο του πλούτου και των ΕΤΟΙΜΩΝ υποδομών της χώρας στα ξένα και ντόπια λαμόγια – αεροδρόμια, λιμάνια, ηλεκτρικά δίκτυα, δίκτυα ύδρευσης, ορυκτά, παραλίες, ελεύθεροι χώροι κλπ. Που θα καταργηθεί ακόμα και στα χαρτιά κάθε έννοια προστασίας των εργαζόμενων από την υποδούλωση στα αφεντικά – μισθοί πείνας, «απασχολήσιμοι», «ωφελούμενοι», εργασία σκλαβιά από ήλιο σε ήλιο 7 μέρες την βδομάδα 365 μέρες τον χρόνο με μισθούς πείνας χωρίς δικαιώματα. Και μάλιστα όλα αυτά για πρώτη φορά με ΠΕΝΤΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ (τουλάχιστον) συναίνεση.

Γιατί είναι προφανές πως τα νέα μνημονιακά μέτρα –που περιλαμβάνουν και όσα παλιότερα δεν είχαν προλάβει να εφαρμοστούν – δεν είναι κυρίως «εισπραχτικά». Δεν είναι τόσο ηλίθιοι, ξέρουν πως τα κολοσσιαία ποσά που προϋπολογίζουν να αρπάξουν από το αίμα και την εξαθλίωση του λαού ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΤΑ ΕΙΣΠΡΑΞΟΥΝ ΠΟΤΕ. Τα μέτρα είναι πρωτίστως ΔΙΑΡΘΡΩΤΙΚΑ. Στοχεύουν στην πλήρη εξαθλίωση του λαού, στην εξαφάνιση κάθε ίχνους μεσαίας τάξης, στην άνευ όρων εκχώρηση του πλούτου της χώρας. Στην ολοκληρωτική μετατροπή της σε μια άθλια τουριστομπανανία, μια «Καραϊβική της Μεσογείου», με αλυσίδες – κολοσσούς πολυτελών ξενοδοχειακών μονάδων και εξαθλιωμένους κατοίκους γκαρσόνια και καμαριέρες των 200 ευρώ ή σκλάβους στις φυτείες και στα ορυχεία χωρίς δικαιώματα, εξαναγκασμένοι από το φάσμα της πείνας και τις στρατιές των ανέργων. Η πρακτική εφαρμογή των μέτρων αυτών του 3ου μνημονίου το αμέσως επόμενο διάστημα θα σημάνει μια πρωτοφανή όξυνση της ταξικής πάλης και των κοινωνικών συγκρούσεων. Και παίρνουν από τώρα τα μέτρα τους.

Γιατί φοβούνται τον λαό πολύ περισσότερο απ' ότι τους φοβάται εκείνος. Έναν λαό που ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΡΩΤΗΘΗΚΕ –στο δημοψήφισμα της 5ης του Ιούλη – ΕΣΤΩ και από «καραμπόλα» (αφού η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ άλλες επιδιώξεις είχε στο μυαλό της), ΕΣΤΩ και με λάθος ερώτημα, αλλά πάντως ΡΩΤΗΘΗΚΕ. Και απάντησε ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΑ, ΤΑΞΙΚΑ και νεολαιίστικα. Γύρισε στα ΜΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ τους απίστευτους εκβιασμούς και την τρομοκρατία. Με κλειστές τις τράπεζες, με στρατιές εργοδοτών να απειλούν ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ τους εργαζόμενους έναν – έναν «βγει την Κυριακή όχι, την Δευτέρα να μην έρθεις για δουλειά». Με αηδιαστική προπαγάνδα υπέρ του ναι από όλες τις ενώσεις των καπιταλιστών – βιομήχανους, εφοπλιστές, τραπεζίτες, μεγαλοξενοδόχους, μεγαλοεργολάβους, μαγαλεμπόρους. Με ΚΑΘΑΡΟ δίλημμα «όχι στο δημοψήφισμα σημαίνει όχι στην ευρωζώνη και στην ΕΕ». Με επιστράτευση υπέρ του «ναι» κάθε συστημικού παρακμιακού ρεταλιού – από τον Σημίτη μέχρι τον Κ. Μητσοτάκη και τον Κ. Καραμανλή, από τα πουλημένα τομάρια της ΓΣΕΕ μέχρι τους Πατούληδες της ΚΕΔΕ και των επιστημονικών συλλόγων, από τον Σάκη Ρουβά μέχρι την Μιμή Ντενίση. Με ΟΛΑ τα βοθορόκανα να εκπέμπουν σε 24ωρη βάση οχετούς ψευτιάς και προπαγάνδας. Με την απαράδεκτη στάση της ηγεσίας του

ΚΚΕ που έκανε ό,τι μπορούσε για να υπονομεύσει το «όχι». Το βροντερό, ταξικό και νεολαιίστικο «όχι» της 5ης του Ιούλη δεν ήταν καθόλου τυχαίο. Ήταν απευθείας συνέχεια των κοινωνικών αγώνων όλου του προηγούμενου διαστήματος και ταυτόχρονα «σκηνή από ταινία προσεχώς» για τις συγκρούσεις που έρχονται. Αυτό λοιπόν το αναπτερωμένο λαϊκό φρόνημα επιδιώκεται να ΤΑΠΕΙΝΩΘΕΙ διά της κοινοβουλευτικής κάλπης : από την επόμενη Δευτέρα 21/9 θα σου λένε «τι θέλεις και φωνάζεις ? Έδωσες πλειοψηφία στα μνημονιακά κόμματα του ευρωμονόδρομου. Άρα, σκάσε και κολύμπα». Με άλλα λόγια, επιδιώκεται να ακυρωθεί ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ, στην λαϊκή συνείδηση, το «όχι» του δημοψηφίσματος αφού πρώτα με πραξικοπηματικό τρόπο ακυρώθηκε θεσμικά από την αστική βουλή των πλουσίων. Πιθανότατα αν δεν είχε προηγηθεί το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος στις 5/7 δεν θα είχαμε βουλευτικές εκλογές στις 20/9. Οι κυρίαρχοι ΤΡΕΜΟΥΝ τις λαϊκές αντιδράσεις του επόμενου διαστήματος στους χώρους δουλειάς και σπουδών, στις γειτονιές, στα χωριά, στα στέκια των ανέργων που θα τροφοδοτηθούν με το πολιτικό καύσιμο του 62% «όχι». Χρησιμοποιούν ΠΟΛΙΤΙΚΑ τις βουλευτικές εκλογές για να αμβλύνουν προληπτικά τις ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΕΣ αντιδράσεις. Τόσο απλό.

Άλλωστε, αν θυμηθούμε γιατί φτάσαμε στις (επίσης πρόωρες) βουλευτικές εκλογές του περασμένου Γενάρη, θα δούμε πως υπήρχε μια παρόμοια αιτία. Τυπικά, οι εκλογές εκείνες είχαν προκηρυχθεί επειδή η βουλή δεν μπόρεσε να εκλέξει Πρόεδρο της Δημοκρατίας με την απαιτούμενη πλειοψηφία των 180. Κατ' αρχήν, ήταν σκοπίμως αυτοκτονική η επιλογή στενής κομματικής υποψηφιότητας τότε από τον Σαμαρά (αυτή του Δήμα αντί π.χ. του Κουβέλη που αποκαλύφθηκε εκ των υστέρων πως πετούσε την σκούφια του και πως η ΝΔ ήδη τον είχε προσεγγίσει). Έπειτα, είναι ανοησία να έχει κάποιος την αυταπάτη πως μέσα από τον βόθρο εκείνου του αστικού κοινοβουλίου το σύστημα αν ήθελε δεν θα μπορούσε να εξαγοράσει ακόμα 8-9 πολιτικές κουράδες που έλειπαν για να εκλεγεί ΠΤΔ – τρεις τέσσερις ακόμα ναζιστομπούκουρες ή τέσσερις πέντε ακόμα κουβελοδημαροπαπαδόπουλους. Η αλήθεια είναι άλλη. ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΜΕ ΤΙΠΟΤΑ Η ΛΑΟΜΙΣΗΤΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΣΑΜΑΡΟΒΕΝΙΖΕΛΩΝ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟ 3ο ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ. Η ατμόσφαιρα μύριζε ΛΑΪΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ πολύ πιο μαζική και πιο βαθιά από αυτήν του 2011-2012 με τις πανεργατικές απεργίες και τις συγκεντρώσεις των πλατειών. Μετά την σχετική «κοινωνική νηνεμία» που είχε επικρατήσει από το δεύτερο μισό του 2012 και για ένα διάστημα, οι αγωνιστικές διαθέσεις είχαν αρχίσει πάλι να ανεβαίνουν αισθητά και σημαντικοί κοινωνικοί αγώνες είχαν ξεσπάσει. Το σύστημα ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΕ τον Γενάρη να προχωρήσει σε εκλογές ξέροντας πως πιθανότατα ΝΔ – ΠΑΣΟΚ θα ηττηθούν, προκειμένου να εκτονωθεί πάλι η λαϊκή δυσανεμία διά της κοινοβουλευτικής κάλπης.

Μετά τα παραπάνω, η καθεμία/ο καθένας μας πρέπει να ζυγίσει τις επιλογές της /του.

Κριτήριο για τις επιλογές αυτές πρέπει να είναι ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ από αυτό που επιδιώκει το σύστημα. Δηλαδή η αναπτέρωση του λαϊκού φρονήματος, η πολιτική τόνωση των αγωνιστών/ριών των κοινωνικών κινημάτων και η δημιουργία των καλύτερων πολιτικών προϋποθέσεων για τις σκληρότατες ταξικές συγκρούσεις που αρχίζουν από την επομένη κιόλας των εκλογών.

Η επιλογή της Κυριακής θα πρέπει να υπακούσει στον κοινωνικό πόλεμο που θ' αρχίσει από Δευτέρα. Γι' αυτό η επιλογή αυτή θα πρέπει να έχει ένα κυρίως χαρακτηριστικό : ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΛΑΟ. ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΨΕΜΜΑΤΑ, ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΜΙΣΟΛΟΓΑ, ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΜΙΣΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ.

Γιατί αποδείχτηκε περίτρανα πως τα ψέμματα, τα μισόλογα και οι μισές αλήθειες οδηγούν στην ήττα, στην απογοήτευση και είναι εύκολη λεία για το σύστημα.

Και η απλή αλήθεια που αποδείχτηκε περίτρανα το τελευταίο διάστημα είναι :

- Δεν υπάρχει ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΣΤΟ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΟ για απαλλαγή από μνημόνια και εξαθλίωση μέσα στην φυλακή της ευρωζώνης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το αίτημα της άμεσης ταυτόχρονης διπλής εξόδου από ευρωζώνη και από ΕΕ δεν είναι «δογματισμός», «ιδεολογισμός» της αντικαπιταλιστικής

αντισυστημικής αριστεράς για να «περιχαρακωθεί πολιτικά». Άλλωστε το ίδιο το εγχείρημα της αντικαπιταλιστικής αντισυστημικής αριστεράς ιστορικά έχει αποδείξει πως έχει ξεπεράσει ανούσιους δογματισμούς και τεχνητές περιχαρακώσεις. Παλιότερα με την «Μαχόμενη Αριστερά», το «ΜΕΡΑ» και το «ΕΝΑΝΤΙΑ», αργότερα με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΜΑΡΣ, και τώρα με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ -ΕΕΚ - Ανένταχτοι το εγχείρημα της αντισυστημικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς καταφέρει να συσπειρώνει αγωνιστές των κοινωνικών κινήματων - και μάλιστα τους πιο πρωτοπόρους - κάποιους προερχόμενους από αριστερά πολιτικά ρεύματα που θεωρούνταν παραδοσιακά ως «εχθρικά» μεταξύ τους. Η ρήξη με την ευρωζώνη και με την ΕΕ δεν είναι δογματισμός και ιδεολογισμός. Είναι επιτακτική κοινωνική ανάγκη για την έστω και στοιχειώδη ανακούφιση της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού από την κόλαση που ζει τα τελευταία χρόνια. Ο πρόσφατος μνημονιακός εξευτελισμός της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε πανηγυρικά πως αір κοντίσιον σε αυτήν την κόλαση δεν μπορεί να μπει. Δεν υπάρχουν μονοπάτια διαφυγής. Ή αυτός ο δρόμος - ο ευρωμονόδρομος - ή ο διαμετρικά αντίθετος άλλος δρόμος. Τέλος. Οι «μισές αλήθειες» και οι τσιριντζάτζουλες από τις ηγεσίες του ΚΚΕ και της ΛΑΕ είναι βλαβερές και αδιέξοδες. Απλούστατα ανακυκλώνουν τα ίδια αδιέξοδα που οδυνηρά αντιμετώπισε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε μπορεί να αρχίσει να οικοδομείται σοσιαλισμός εντός ευρωζώνης και ΕΕ, ούτε μπορεί να δώσει λύσεις μόνο η αλλαγή νομίσματος πάλι εντός ΕΕ. Η άμεση αποδέσμευση από την ευρωασφυξία με όρους αντικαπιταλιστικής ανατροπής είναι ο μονόδρομος για τα λαϊκά συμφέροντα.

- Είναι ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΥΤΑΠΑΤΗ η αντίληψη πως τα καταστροφικά μνημόνια επιβάλλονται μόνο από κάποιους «κακούς ξένους», και πως το αντιμνημονιακό μέτωπο πρέπει να έχει «πανεθνικό πατριωτικό χαρακτήρα». Και αυτός ο μύθος πρόσφατα κατέρρευσε κάτω από την αδήριτη πραγματικότητα. Η καταϊγίδα των μνημονίων έχει καθαρά ΤΑΞΙΚΟ χαρακτήρα. Για παράδειγμα, θυμόμαστε όλοι πως την περίοδο των «διαπραγματεύσεων» πριν το δημοψήφισμα οι μεγαλοξενοδόχοι ΕΣΚΟΥΖΑΝ κυριολεκτικά εν όψει αύξησης του ΦΠΑ. Αμέσως όμως ΤΟ ΒΟΥΛΩΣΑΝ, συσπειρώθηκαν αδίστακτα στο μέτωπο του «ναι» μπροστά στο δημοψήφισμα και τώρα είναι από τους πιο φανατικούς υποστηρικτές του νέου μνημονίου. Γιατί ? Είναι μαζοχιστές και γουστάρουν να πληρώνουν παραπάνω φόρους ? Όχι βέβαια. Η απλή αλήθεια είναι πως αυτοί - αντίθετα με τις ηγεσίες της συστημικής αριστεράς - ξέρουν να επιλέγουν το ταξικά σημαντικό και επίκαιρο. Δέχονται να πληρώνουν κάτι παραπάνω, αφού εξασφάλισαν το αντίτιμο. Ποιο αντίτιμο ? Τις συνολικές μνημονιακές ρυθμίσεις που θεσμοθετούν ΜΕ ΤΗ ΒΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ την ζούγκλα και την δουλεία στην αγορά εργασίας στο όνομα της «ανάπτυξης». Έτσι ώστε ανενόχλητοι να χρησιμοποιούν στρατιές απλήρωτων σκλάβων εισαγόμενων και ιθαγενών με την σφραγίδα του ΕΠΙΣΗΜΑ άμισθου «εκπαιδευόμενου» οι οποίοι αποτελούν την πλειοψηφία του ενεργού εργατικού δυναμικού στα μεγάλα ξενοδοχεία. Επίσης, αντιλήφθηκαν πως η αύξηση του ΦΠΑ στον τουρισμό θα οδηγήσει σύντομα σε χρεωκοπία χιλιάδες μικρομεσαίες και ατομικές τουριστικές επιχειρήσεις (ξενώνες, ενοικιαζόμενα δωμάτια) και θα μπορέσουν μπιρ παρά οι μεγαλοκαρχαρίες να τις εντάξουν στις φραντσάιζ αλυσίδες τους. Το ακριβώς αντίστοιχο που συμβαίνει με τους μεγαλοξενοδόχους συμβαίνει με ΟΛΟΥΣ τους εγχώριους μεγαλοεργοδότες -βιομήχανους, εφοπλιστές, μεγαλεμπόρους, τραπεζίτες κλπ. Ευχαρίστως αποδέχονται μια αναπόφευκτη υποβάθμιση της ΔΙΕΘΝΟΥΣ τους θέσης προκειμένου να διατηρήσουν και να ενισχύσουν την εδώ ΤΑΞΙΚΗ και ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗ τους θέση. Τα μνημόνια δεν είναι σκέτη «επιβολή» από κάποιον «ξένον εχθρό». Τα μνημόνια είναι ζωτική ανάγκη του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ για να διατηρήσει και να αυξήσει την κερδοφορία του εξαθλιώνοντας πλήρως τον λαό. Ο εχθρός είναι ΕΔΩ. Είναι τα ντόπια αφεντικά που στηρίζουν τα μνημόνια. Η αυταπάτη των διάφορων Λαφαζάνηδων και Καζάκηδων - ίδια ακριβώς με την παλιότερη του Τσίπρα - για «συσπείρωση» όλων αυτών σε ένα «αντιμνημονιακό μέτωπο παραγωγικής ανασυγκρότησης» είναι εξ ίσου ανόητη με την αυταπάτη της ηγεσίας του ΚΚΕ πως τάχα ... «υπάρχουν σοβαρά τμήματα του κεφαλαίου που θέλουν την έξοδο απ την ευρωζώνη». Αυταπάτες που ενώ ΚΑΤΕΡΠΕΥΣΑΝ συντριπτικά τις προηγούμενες του δημοψηφίσματος μέρες με την πρωτοφανή σιδερένια συσπείρωση του ΣΥΝΟΛΟΥ της αστικής τάξης γύρω από το «ναι στα μνημόνια, στο ευρώ και στην ΕΕ», εξακολουθούν δυστυχώς να πιπιλίζονται σαν μπαγιάτικες καραμέλες. Ο αντιμνημονιακός αγώνας είναι αναγκαστικά ΤΑΞΙΚΟΣ και ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ.

- Είναι επίσης ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΥΤΑΠΑΤΗ και παραπλάνηση του λαού πως δήθεν τα πράγματα μπορεί να αλλάξουν ριζικά “τα πράγματα” υπέρ του λαού με αλλαγή των συσχετισμών αποκλειστικά μέσα στο αστικό κοινοβούλιο. Ο “κυβερνητισμός” της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ που οδήγησε στα γνωστά καταστροφικά αποτελέσματα με τεράστια συνευθύνη ΚΑΙ της σημερινής ηγεσίας της ΛΑΕ που είχε σπεύσει να αναλάβει κρίσιμες υπουργικές και υπερυπουργικές καρέκλες μετά τις προηγούμενες εκλογές του Ιανουαρίου, πηγάζει ΑΚΡΙΒΩΣ από την παρδοσιακή αστική κοινοβουλευτική λαγνεία της συστημικής αριστεράς. “Ψηφίζουμε για να τελειώσουμε με τα μνημόνια”, έλεγε ο Τσίπρας τον Γενάρη. “Ψηφίστε ΛΑΕ και θα τελειώσουμε με τα μνημόνια” λέει σήμερα ο Λαφαζάνης. Ισχυρό ΚΚΕ στις εκλογές ώστε το 5% να γίνει 10%, μετά 15% κλπ ώστε η “λαϊκή εξουσία” να προκύψει τελικά διά των αστικών κοινοβουλευτικών εκλογών σε 100 τέρμηνια διακηρύσσει μονίμως τα τελευταία χρόνια η ηγεσία του ΚΚΕ. Και κανένας από αυτούς δεν αμφισβητεί ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ την αστική κοινοβουλευτική “τάξη” και “νομιμότητα”. Έτσι όχι μόνο συντηρούνται οι καταστροφικές αυταπάτες, αλλά κυριολεκτικά ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ στην ακροδεξιά το αυθόρμητο και απόλυτα δικαιολογημένο αντικοινοβουλευτικό αίσθημα του πιο φτωχού κόσμου. Η αντισυστημική αντικαπιταλιστική αριστερά αντίθετα δεν είναι αντίθετη με τον αστικό κοινοβουλευτισμό επειδή είναι “εξωκοινοβουλευτική” (άλλωστε αν είχε καθιερωθεί η απλή αναλογική όπως έταζε πρόσφατα κι ο ΣΥΡΙΖΑ, θα είχαμε κι εμείς ήδη κοινοβουλευτική εκπροσώπηση), αλλά γιατί είναι ΑΝΤΙΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ. Προωθούμε την εργατική επαναστατική αντίληψη και στα 3 κύρια μέτωπα της ταξικής πάλης (κινηματικό-οικονομικό, ιδεολογικό και πολιτικό) έχοντας ξεκάθαρο ΑΜΕΣΟ διεκδικητικό αίτημα την υπέρβαση και κατάργηση του αστικού κοινοβουλευτισμού. Την καθιέρωση σώματος από λαϊκούς εκπροσώπους αιρετούς ΚΑΙ ΑΝΑ ΠΑΣΑ ΣΤΙΓΜΗ ΑΝΑΚΛΗΤΟΥΣ από τους εκλογείς τους. Που θα αμοιβονται με τον μισθό του ανειδίκευτου εργάτη που οι ίδιοι θεσπίζουν για τους κοινούς θνητούς, χωρίς προνόμια κάθε είδους. Την καθιέρωση ισοδύναμων θεσμών εκπροσώπησης του αυτοοργανωμένου λαού από συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς, εκπαίδευσης, στις γειτονιές και στα χωριά. Και αυτά ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΛΟΓΙΑ. Οι συνελεύσεις των πλατειών την περίοδο 2011 - 2012, οι καταλήψεις και η αυτοδιαχείριση μονάδων παραγωγής και υπηρεσιών, η μαζική συλλογική απειθαρχία σε αντιλαϊκές “υπηρεσιακές” εντολές, το μπλοκάρισμα στην πράξη της “αξιολόγησης Μητσοτάκη” στο δημόσιο και της “αξιολόγησης των εκπαιδευτικών” στα σχολεία, η ματαίωση φασιστικών συγκεντρώσεων από κινητοποίηση συνδικάτων και συλλογικοτήτων - μια ματαίωση που έγινε ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ της αστικής κοινοβουλευτικής νομιμότητας και δεκάδες άλλα πρακτικά παραδείγματα αγωνιστικής αντικοινοβουλευτικής στάσης που ΧΛΕΥΑΣΤΗΚΑΝ από τις ηγεσίες της συστημικής αριστεράς, δείχνουν πως η αντισυστημική αντικαπιταλιστική αριστερά και οι αγωνιστές των κοινωνικών κινημάτων ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΜΕ ΤΑ ΕΝΝΟΟΥΜΕ. Δεν ξέρουμε 100% τι θα κάνουμε και τι θα λέμε αν ... “μπούμε στην βουλή” σ αυτές τις εκλογές ή σε επόμενες, αλλά είμαστε σίγουροι 1000% για το ΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΛΕΜΕ και ΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ. Έχουμε κατακτήσει τόσο στους δρόμους του αγώνα και στις κοινωνικές συγκρούσεις όσο και στην άρνησή μας να υποκύψουμε στις διάφορες ποικιλόχρωμες κατά καιρούς “αριστερές σειρήνες” της αστικής κοινοβουλευτικής λαγνείας και του αστικού “κυβερνητισμού” το κεκτημένο πως κοινοβουλευτικές αυταπάτες δεν πρόκειται να αποκτήσουμε και να διασπείρουμε ΠΟΤΕ. Επίσης, εμείς ΠΟΤΕ δεν πρόκειται να καταδεχτούμε να τσεπώνουμε ήσυχα τα 20 χιλιαρικάκια μηνιαίως (ΤΟΣΑ βγαίνουν με τις επιτροπές και τα προνόμια) και τις τζάμπα μερσεντές ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΚΥΡΩΣΕ η λαλίστατη κατά τα άλλα κ. Ζωή Κωνσταντοπούλου. Ο άνεργος που δεν έχει να ταΐσει τα παιδιά του, ο συγγενής του ασθενούς απ αυτούς που κάηκαν ζωντανόι πρόσφατα στο Δαφνί επειδή στην βάρδια ήταν μόνο 2 νοσηλευτές αντί για 15 που έπρεπε, ουδόλως ενδιαφέρεται αν ο “αριστερός” βουλευτής δίνει στο “κόμμα” το 1/2, τα 2/3 ή και παραπάνω της παχυλής κοινοβουλευτικής του “αποζημίωσης”.

- Πρέπει να προβληθεί ΚΑΘΑΡΑ επιτέλους η ΑΛΗΘΕΙΑ για τον άλλο δρόμο που πρέπει άμεσα να ακολουθήσει η ελληνική κοινωνία. Χωρίς δογματισμούς και ιδεολογισμούς μεν, χωρίς μισόλογα, μισές αλήθειες και τζιριτζάντζουλες δε. Ο άλλος δρόμος πρέπει να απαντά στην αγωνία του ανέργου για δουλειά, του εργαζόμενου για αξιοπρέπεια, όλου του πληθυσμού για ανθρώπινη διαβίωση. Να έχει ως προτεραιότητα τα εργατικά δικαιώματα, την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος και την δημοκρατία για τους πολλούς, όχι το καπιταλιστικό κέρδος για τους λίγους επιτήδειους και τα κλεψιμέϊκα για τα

λαμόγια. Κι αυτός ο δρόμος αναπόφευκτα είναι ο δρόμος του ΟΛΑ Ή ΤΙΠΟΤΑ. Της ρήξης – εξόδου από ευρωζώνη – ΕΕ, της μονομερούς διαγραφής όλου του δημόσιου χρέους, της κατάργησης όλων των αντιλαϊκών ρυθμίσεων και νομοθετημάτων, της κοινωνικοποίησης των τραπεζών και των στρατηγικών επιχειρήσεων υπό εργατικό έλεγχο, της άμεσης πλατειάς εργατικής δημοκρατίας, της αποκατάστασης και διεύρυνσης των εργατικών – λαϊκών – νεολαιίστικων δικαιωμάτων. Οι τελευταίοι μήνες απέδειξαν περίτρανα πως δεν υπάρχουν ενδιάμεσα μονοπάτια διαφυγής. Αιρ κοντίσιον στην κόλαση δεν μπορεί να μπει.

– Πρέπει να αποκατασταθεί τέλος η ΑΛΗΘΕΙΑ για την στόχευση των κοινωνικών κινημάτων και των διεκδικητικών αγώνων. Ο κόσμος των κινημάτων δεν είναι ΜΑΖΟΧΙΣΤΗΣ για να αυτοθυσιάζεται ενάντια σε χίλιες δυο δυσκολίες και ενάντια σε μια αμείλικτη κρατική και παρακρατική καταστολή για να κερδίζουν κάποιοι “πονηροί” πολιτικούς πόντους. Οι αγωνιστές των κοινωνικών κινημάτων δεν είμαστε υποχείρια ΚΑΝΕΝΟΣ. Δεν παλεύουμε για να αποκομίζει πολιτικά “ωφέλη” η κάθε αστική πολιτική δύναμη που μιλά στο όνομα της αριστεράς. Αγωνιζόμαστε ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ. Οι κάτοικοι της Χαλκιδικής αγωνίζονται ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΕΞΟΡΥΞΗ, όχι για να γίνονται αντικείμενα πολιτικής εκμετάλλευσης από τον κάθε (πρώην πρωθυπουργό) Τσίπρα ή τον κάθε (πρώην αρμόδιο υπουργό) Λαφαζάνη. Άλλωστε, από την άποψη της πραγματικά επαναστατικής Πολιτικής (με κεφαλαίο Π) ένας μαζικός αγώνας εγγράφει βαθειά στις συνειδήσεις όταν έχει επί της ουσίας σωστά πολιτικά αιτήματα. Αν καταφέρει ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ μόνο τότε αυτή η εγγραφή γίνεται ανεξίτηλη.

Ένα ΣΟΒΑΡΟΤΑΤΟ κομμάτι αριστερού κόσμου αλλά και νεολαίας, απογοητευμένο από τον μνημονιακό κατήφορο Τσίπρα και από την προδοσία του «όχι» εκ μέρους του, θεωρεί πως “τιμωρεί” το σύστημα διά της αποχής. Το ίδιο και πολλοί σύντροφοι συναγωνιστές του αντεξουσιαστικού χώρου. Αν και κατανοούμε απόλυτα το σκεπτικό που οδηγεί σε μια τέτοια στάση, πρέπει να δηλώσουμε συντροφικά και συναγωνιστικά μεν, ξεκάθαρα δε, πως ΔΙΑΦΩΝΟΥΜΕ ΚΑΘΕΤΑ. Κατ αρχήν, στεγνά αριθμητικά, η αποχή βολεύει αφάνταστα τα “μεγάλα” κόμματα και ιδιαίτερα τα δυο πιο “μεγάλα” : αυξάνουν τα ποσοστά τους και τις έδρες τους. Αλλά το κύριο είναι πως αυτή τη φορά συνολικά το σύστημα προωθεί ως “εκτόνωση διαμαρτυρίας” την αποχή. Είναι χαρακτηριστικό πως οι εταιρείες δημοσκοπήσεων, των οποίων ο ρόλος έγινε ξεκάθαρος και στον πιό δύσπιστο στο πρόσφατο δημοψήφισμα, “φουσκώνουν” και προβάλλουν προνομιακά τα ποσοστά της αποχής και του “δεν ξέρω, δεν απαντώ”. Κι αυτό γιατί σύμφωνα με το “διακύβευμα” που έχουν όπως είπαμε παραπάνω – την εξασθένηση του λαϊκού φρονήματος διά της εκλογικής διαδικασίας – η αποχή ενός πρωτοπόρου κινηματικού, αριστερού και νεολαιίστικου κόσμου που δεν μπορούν να βάλουν εύκολα στο πολιτικό τους τσεπάκι, τους έρχεται κουτί. Προσπαθούν να διαμορφώσουν συσχετισμούς με το βλέμμα στην αμέσως επόμενη μετεκλογική μέρα, στις οξύτατες κοινωνικές συγκρούσεις που έρχονται πολύ σύντομα με την εφαρμογή των καταστροφικών μνημονιακών μέτρων. Άλλο που δεν θέλουν από το να εγκλωβίσουν την υγιή δυσανεξία που δεν μπορούν να την “κάνουν ζάφτι” σε μια κοινή θολή καταγραφή αποχής, λευκού και άκυρου, μαζί με τους αδιάφορους – τους απολίτικ – τους δυσανεστημένους ακροδεξιούς κλπ.

Εμείς, η αντικαπιταλιστική αντισυστημική αριστερά, η συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΕΕΚ – ανένταχτες/οι αγωνίστριες/στές, ΕΧΟΥΜΕ ΤΑ ΜΟΥΤΡΑ να απευθυνθούμε και εκλογικά σε όλον τον κόσμο των κοινωνικών κινημάτων. Με το βλέμμα στους σκληρούς κοινωνικούς αγώνες αμέσως επόμενου διαστήματος, τους ζητάμε ΝΑ ΨΗΦΙΣΟΥΝ ΑΚΡΙΒΩΣ ΟΠΩΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ. Ασυμβίβαστα, δυναμικά, ανυποχώρητα. Για την ενίσχυση της ΑΛΗΘΕΙΑΣ των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων. Για τον ρεαλισμό της ουτοπίας. Γιατί τα θέλουμε όλα και τα θέλουμε τώρα, αλλιώς θα μας κλέψουν τα πάντα. Γιατί η καλύτερη άμυνα η επίθεση σε όλη την γραμμή του μετώπου. Γιατί οι εργατικές, λαϊκές και κοινωνικές διεκδικήσεις πρέπει να είναι νικηφόρες.